

התיש החכם והזאב

במורד הגבעה חי פעם עדר עזים. לא רחוק משם גר זאב עם בת זוגו. כמו כל הזאבים גם הזאב הזה אהב את בשר העזים והוא טרף אותם אחת-אחת ואכל את כולן פרט לתיש אחד, שהיה חכם יותר מאשר היתר. הזאבים ניסו לתפוס גם אותו, אבל לא הצליחו. יום אחד אמר הזאב לבת זוגו "יקירתי, הבה נעשה תחבולה לתיש הזה. אני אשכב כאילו מת. את תלכי למערה בה גר התיש וספרי בעצב 'מה אעשה עכשיו, כאשר בן זוגי מת? אני עצובה מאוד ואין לי ידידים. אולי תעשה לי טובה ותקבור את בן הזוג המת שלי?' התיש ירחם עליך ובוודאי יבוא לעזור לך וכשיגיע הנה, אקפוץ עליו ואתפוש אותו בצווארו. כך אהרוג אותו ואז יהיה לנו בשר טוב

להרבה זמן."

והזאב נשכב והזאבה הלכה אל התיש ודיברה כפי שאמר לה הזאב.

אבל התיש ענה "יקירתי, כל משפחתי וכל חבריי נטרפו על ידי בן הזוג שלך. אני מפחד לבוא אליך. אני בטוח יותר כאן, במערה שלי."

"אל פחד" אמרה הזאבה "מה יכול לעשות לך זאב מת?" היא דיברה ודיברה כך, עד שהתיש השתכנע ואמר שיבוא איתה. אבל כשהלכו זה לצד זה חשב התיש לעצמו "מי יודע מה יקרה. איך אוכל לבטוח שהזאב מת באמת?" ואמר לזאבה "אני חושב שעדיף שתלכי לפני."

הזאב שמע שהם באים. הוא היה רעב מאוד והרים את ראשו כדי לראות אותם. התיש ראה זאת וברח חזרה למערה שלו. "למה הרמת את ראשך?" שאלה הזאבה את בן זוגה, אך לו לא הייתה כל תשובה

הגדול שקוראים לו 'ארבע עיניים'. ואגיד להם להביא גם את בנות הזוג שלהם. " הזאבה לא רצתה יותר לשמוע דבר. היא חזרה מהר לבן זוגה ומאז התיש לא ראה ולא שמע אותם יותר.

טובה.
עברו ימים והזאבים נעשו רעבים מאוד. לכן הזאב ביקש שוב מבת זוגו שתלך להזמין את התיש.
הפעם הלכה הזאבה ואמרה "ידידי, זה שהסכמת אז לבוא איתי עזר מאוד. בן הזוג שלי מרגיש כבר הרבה יותר טוב. בוא ודבר איתו. הבה נהיה ידידים ונחיה ביחד בשלום."
התיש החכם חשב "הזאבים הארורים האלה מכינים שוב תחבולה. אבל הפעם חשבתי על תחבולה שאני אעשה להם."
והוא אמר "ברצון אלך לפגוש את בן הזוג שלך ואביא גם את חברי. נעים יותר בחבורה גדולה ונוכל לבלות יפה ביחד."
הזאבה נבהלה ושאלה "מי הם החברים שלך?"
אמר התיש החכם "אביא שני כלבים, את הזקן האפור ואת הצעיר החום ואת הכלב